

Prof. dr. A.A. Kaptein is emeritus hoogleraar Medische psychologie. In deze reeks interviewt hij kankerpatiënten over hun ziekte, behandeling en de reacties van hun omgeving.

tekst: prof. dr. Ad Kaptein

aan de keukentafel

33

medische oncologie
juni 2023

Pech

Mevrouw R. (58) heeft sinds twintig jaar slokdarmkanker. Haar man (64) sinds zes jaar ook. Ze ontmoetten elkaar gedurende beider behandeltrajecten en wonen nu samen.

‘Bij brood haalde ik de korsten eraf en als ik dan brood of aard-appels at, nam ik één vorkje en kauwde ik tot het bijna helemaal vloeibaar was. Dat slikte ik door en dan kreeg ik pijn achter in m’n rug tussen de schouderbladen. Het deed zo’n pijn; ik ging tegen de radiator van de verwarming zitten, die was heter dan de pijn. Het duurde een half uur en dan zakte het weg. Op den duur dacht ik: “Dan eet ik maar niet meer, alleen nog maar vloeibaar.” Maar dat kan ook niet; het werd steeds erger. Dertig pond was er al af. De mensen zeiden: “Je moet niet magerder worden”, maar zelf heb je dat niet zo in de gaten. Naar de huisarts, erna onderzoek met een slang in mijn maag. Dat was een hel. Hij was zes en een halve centimeter breed. Ik zei: “Ik kom niet meer terug.” Met een slang komen ze er niet meer in, ik vond het vreselijk. Dan krijgt u een roesje, zeiden ze. Zodoende hebben ze het toch gedaan.

‘Ik heb slokdarmkanker, al twintig jaar. Eigenlijk was het de bedoeling dat ik was overleden. Tegen mij is gezegd dat ik nog acht maanden te leven had. Toen ze wisten dat het slokdarmkanker was, hadden ze meteen al besloten dat ze mij niet gingen opereren. Ze konden eigenlijk niets meer doen. Toen hebben ze een experimentele behandeling met twaalf chemokuren gedaan. Dat is heel goed uitpakend. Hoe het kan is nog steeds een raadsel. Na die tijd hebben ze nog gesproken over een eventuele operatie, maar dat is niet doorgegaan. Na die twaalf chemokuren via het infuus heb ik chemo in tabletvorm gekregen, maar daar bleek ik allergisch voor. Na één kuur was dat ook klaar. Sindsdien is er niets meer gebeurd, geen behandeling, helemaal niks. Wonder boven wonder ben ik er nog steeds, gelukkig. Het zit er nog wel gewoon. Ik stel mij voor dat de kanker helemaal ingepakt zit en er niet uit kan. Ik vind het nu heel normaal na al die jaren.

‘Ik word nog boos wanneer ik hoor dat ze een prognose geven hoe lang je nog hebt. Ik vind dat een arts dat nooit tegen een patiënt mag zeggen. Er hangt heel veel van af. Stel je voor ik had geloofd dat ik nog acht maanden had. Die acht maanden wil ik zo goed mogelijk doorbrengen en dan had ik die behandeling niet gedaan. Ik was er dan zeker niet meer geweest, terwijl ik nu twintig jaar later nog vrolijk rondloop.

‘Mijn dokter moet eerlijk zijn. Verder ga ik niet te veel lezen over slokdarmkanker, dat is te confronterend. Ik wil er niets over weten of horen. Wat ik daarover weet is voldoende voor mij.

‘Je leert met zo’n ziekte leven en je hebt het tot zover een plekje gegeven. Voor jezelf is het heel normaal, wij zien het niet als iets

Uitzicht in de omgeving van het huis van het echtpaar. Foto gemaakt door de man van het echtpaar.

bijzonders. Wat wij allemaal hebben meegemaakt is niet meer speciaal, het hoort bij je leven. Daar sta je niet iedere dag bij stil. Maar als op tv mensen met kanker voorbijkomen, kijk ik soms wel, soms niet. Als het net is voor ik naar bed ga, dan kijk ik niet. Het maakt dan te veel indruk. ‘s Avonds ga ik liggen piekeren en ga ik naar mijn lichaam luisteren: merk ik iets? Voel ik iets? Dat zit er nog in en krijg je er niet uit.

‘Ik vond het nog veel erger dat hij het kreeg. De doktoren zeiden ook steeds dat het zo’n wonder was dat ik er nog was. Dat dat bijna nooit voorkwam – en toen kreeg hij het ook. Dan denk ik: “Twee van die patiënten op één adres die zo’n geluk hebben dat is haast onmogelijk.” Ik dacht meteen: “Die gaat dood; ik heb geluk gehad, dat gaat hem niet overkomen.”

‘Kanker, daar kun je niet tegen vechten. Je bent eraan overgeleverd. Ondanks alle behandelingen: je overleeft het of je gaat dood. Je hebt er zelf geen invloed op. Het is pech als je kanker krijgt. Een behandeling slaat aan of niet. Bij mij sloeg het wel aan en ik leef. Van tevoren weet je het niet. Je overleeft het of je gaat dood, meer mogelijkheden zijn er niet. Bij mij is het een wonder.’ ←